

Corine Hartman

Tweede adem

De tweede De Winter Case

UITGEVERIJ
XL
DEVENTER

1

Zo ineens gebeurt het, dan kan Corry haar gedachten laten gaan, weg vanwaar haar benen zich in het gestage ritme van de duurloop bewegen. Dan voelt ze de inspanning van het lopen niet meer. De overgang van zwoegen naar zweven verloopt soms zonder dat ze het in de gaten heeft. Nu wacht ze er tevergeefs op. Ze loopt gespannen.

Aan de regen ligt het niet. Wat voor weer het is, maakt haar nooit iets uit, als ze wil lopen, gaat ze. Het ligt ook niet aan de omgeving. Ze loopt in de vrije natuur, over een grachtwand van de Engelse Schans. In hoog tempo loopt ze de betonnen trapjes af, het modderige zandpad op.

'Ashes to ashes, earth to earth and dust to dust.'

Gewoonlijk neuriet ze zonder enige moeite mee met de muziek op haar mp3-speler. Ze heeft een van haar favorieten geselecteerd op het apparaatje. Ze weet nog dat de trainer haar de muziek voor het eerst liet horen, herinnert zich de rillingen die ze kreeg bij de stem van de verteller, Orson Welles. *'All that we see or seem is but a dream within a dream.'* Muziek die onder je huid gaat zitten, spannend als een horrorfilm. Het is de reden dat ze *The Tales* tot haar mooiste cd's rekent. Ze houdt van Poe; van zijn gedichten vooral. Poe voelt als troost, alsof het altijd erger kan.

Met Poe in haar hoofd hoeft ze niet aan het lopen te denken, dan gaat het vanzelf.

Maar vandaag, zelfs bij haar favoriete nummer, ‘The Cask of Amontillado’, met de verontrustend klinkende stem van John Miles, blijft ze ploeteren. Ze loopt door de hoofdstraat van Vragender. Ondanks het slechte weer zitten er enkele late vakantiegangers op een caféterras. Ze hoopt voor hen dat ze niet in een tentje bivakkeren. Het heeft de afgelopen weken vrijwel aan één stuk door geregend en de zandgronden op de campings moeten intussen veranderd zijn in één grote modderpoel. Het is nu net een kwartiertje droog, maar de donkere wolken die zich boven haar samenvakken voorspellen weinig goeds.

‘You feel your life slipping away.’

Kamperen. Vroeger deed ze het, samen met Hanne en Julia. Met een tentje naar Frankrijk, waar ze zich ’s avonds lieten vollopen met goedkope wijn uit kartonnen literverpakkingen. Ze krijgt een vieze smaak in de mond bij de herinnering. Julia durfde ’s avonds te liften naar een disco, met als gevolg dat ze doodsangsten uitstonden, met z’n drieën in een deux-chevaux gepropt. Waar twee bier drinkende testosteronbommen in bleken te zitten. Toen ze de hachelijke autorit – inclusief de klamme, zoekende handen onder hun T-shirts – wonder boven wonder zonder kleerscheuren hadden overleefd, kwamen

ze niet meer bij van het lachen. Puur van de zenuwen. Later hadden ze geproost op de goede afloop en voelden ze zich meer verbonden dan ooit.

Vriendinnen voor het leven. Het zou wat.

Ze vertraagt haar pas en stopt. Dat haar benen haar in de steek laten vandaag, verwondert haar niet. Als ze slecht in haar vel zit, heeft dat onherroepelijk zijn weerslag op haar loopprestaties.

De oorzaak bestaat uit slechts vijf letters: Julia.

Vorige week dinsdag zei ze het gewoon, doodleuk. 'Ik kap ermee.' Van de ene op de andere dag, alsof het ging om het afzeggen van een verjaardag.

De regen komt opnieuw met bakken uit de lucht en het onweert in haar hoofd. Dreigende tonen. Iemand klopt op een deur. Ze krijgt er rillingen van, drukt het nummer weg en slaat het volgende over. Nummer negen is lichtvoetiger. Dat is precies wat ze nodig heeft.

Hardlopen doet ze al sinds haar achtste en ze is er goed in. De trofeeënkast bij de vereniging puilt uit van het blinkende zilver. Hoe heeft het zover kunnen komen dat ze er nu tegen opziet om aanstaande zondag die wedstrijd te lopen?

Vlak voor haar op de grond beweegt een vlinder langzaam zijn vleugels. Ze ziet het beestje te laat. Omkijken is niet nodig om zeker te weten dat haar voetstappen, haar aanwezigheid in de natuur, zo-

juist voor dood en verderf hebben gezorgd. Poe had er vast een gedicht over kunnen schrijven.

‘Now I know what they mean, how could I be so blind.’

Als het anders was gegaan, had ze de top gehaald. Dan zou het volkslied speciaal voor haar zijn gespeeld. Als. Vroeger is voltooid verleden tijd. Haar snelste tijd op de halve marathon dateert van vier jaar geleden. Bij een loop in juli, waarbij het nota bene bijna dertig graden Celsius was en het parcours licht heuvelachtig. Ze heeft sindsdien tientallen halve marathons gelopen, ook onder betere omstandigheden, maar nooit een scherpere tijd neergezet.

Halfvier. Nog tijd genoeg. Ze zal bij Julia langgaan, straks. Dan kan ze haar meteen de cd brengen die ze wilde opnemen. Ze moet en zal Julia op andere gedachten brengen. Julia kan er niet zomaar een punt achter zetten. Dat mag niet.

De zwarte labrador wrijft met zijn voorpoten over zijn neus. Een ondernemende peuter heeft doperwtjes in de neus van het dier gepropt. Dierenarts Hein Zuidema tilt zijn vederlichte titanium bril omhoog, zodat die tegen zijn voorhoofd blijft zitten. De wazige vlekjes op het etiket veranderen in kleine lettertjes. Er staat daadwerkelijk ketamine op en hij constateert dat het potje onaangebrouwen is. Het brilletje zakt op zijn neus zodra hij zijn ogen samenknijpt en iets vooroverbuigt. Hij laat een milliliter van het vocht in de injectiespuit lopen om de hond te verdoven. Met een smal pincet bevrijdt hij het beest even later van de groene bolletjes.

Hij kijkt schichtig naar het potje met de verdovende vloeistof, alsof het hem te grazen kan nemen. Gisteren was hij er met zijn gedachten niet bij. Julia noemt hem nogal eens verstrooid, maar dat is in dit geval absoluut een understatement. De grote kop van Guus rustte zwaar in zijn schoot en de hulpeloze blik in die trouwe ogen zal hij nooit vergeten.

Guus trok met zijn linkerachterpoot. Hij zou de hond een lichte verdoving geven, een paar röntgenfoto's maken. Hoe kon hij weten dat er geen ketamine in dat potje zat, maar antivries? De dodelijke vloeistof zat binnen de kortste keren in Guus' bloed-

baan en er was geen redden meer aan.

Hij had het moeten zien. Maandagochtend was het potje voor meer dan de helft gevuld, terwijl hij er afgelopen zaterdag net een zo goed als leeg had gemaakt. Hij had zijn collega's moeten vragen of zij zaterdag in zijn behandelkamer ketamine gebruikt hadden, of hij had de voorraad in het magazijn moeten controleren. Dan had hij deze ellende kunnen voorkomen.

Gisteravond hebben ze samen afscheid genomen van Guus, in dierencrematorium Kollenweide. Hij stelde voor om de as, zodra ze die in de urn thuis krijgen, achter in de tuin uit te strooien. De kinderen protesteerden, Saskia voorop, ze wilden niet dat ze per ongeluk over Guus heen zouden lopen. Hij zal een gat moeten graven voor de urn, waarbij Julia ervoor zal zorgen dat hij zich er bij elke steek in de grond van bewust is dat het zijn schuld is.

Er zijn twee potjes ketamine uit het magazijn verdwenen. Ketamine wordt wel vaker ontvreemd uit hun praktijk, onbegrijpelijk is dat de dief ook de halve voorraad van zijn kostbaarste pillen heeft meegenomen, en de moeite heeft genomen het restant ketamine uit het potje in zijn behandelkamer te vervangen door antivries. De persoon moet hebben geweten dat hij – of zij – er daarmee voor zou zorgen dat het eerstvolgende huisdier dat behandeld werd,

acuut zou sterven. Het werk van een actiegroep, uit protest tegen zijn onderzoek? Een laffe wraakactie? Diverse scenario's zijn in zijn brein opgekomen, maar intussen is hij geen stap dichterbij een plausible verklaring. Sinds zondagavond heerst er dichte mist in zijn hoofd.

Sinds Julia hem vertelde dat ze bij hem weg zal gaan. Het is afgelopen met de gestalttherapie, partnercommunicatie en relatiehealing en dat past niet in zijn strategie. Guus' dood hoopt hij stil te houden; hij ziet de krantenkop al voor zich 'Dierenarts doodt hond met antivries' en dan de naam van zijn praktijk erbij, net nu hij hoopt op wetenschappelijke erkenning, misschien wel internationale bekendheid. Weg met de gezwollen, allergieën en overreden katten, hun ingewanden uit hun lijf bungelend. Het is niet dat hij niet van de dieren houdt, integendeel, maar de uitdaging is eraf.

Doortje, een van de assistentes, neemt de labrador mee naar de uitslaapkamer en hij roept de volgende patiënt binnen. Een ruwharige teckel, in het gezelschap van een stoere boerin uit Lievelede, het aanleungehucht dat hoort bij de gemeente Oost Gelre. Hij is er niet geboren maar wel getogen en kent er vrijwel iedereen, net als Julia.

Julia. Ze werd lijkbleek toen ze merkte dat hij geen grap maakte over Guus. Hij had thuis verteld dat

de retriever een hartaanval had gekregen tijdens de narcose. Een kans van een op de zoveel duizend. Op dat moment keek ze hem aan alsof hij een teek was die moest worden uitgerukt om verdere ellende te voorkomen.

Hij was zesentwintig, zij eenentwintig, toen ze elkaar ontmoetten. Hij was de gelukkigste man van de wereld, ook al liet hij door Julia een vervolgstudie lopen. Zij wilde niet verhuizen naar Utrecht en hij was zo ondersteboven van haar dat hij het zelfs prima had gevonden om voortaan op een berg stro te slapen. Als ze maar samen zouden zijn. Inmiddels zijn ze een eigen praktijk en drie kinderen verder, sinds gisteren is Guus nummer twee geschiedenis en stelt hun huwelijk minder voor dan ooit.

De teckel heeft moeite met eten, volgens zijn bazin, en de hond heeft veel last van speeksel en hoesten. Een simpele diagnose, concludeert hij als hij de hond heeft onderzocht. Hij schrijft een antibiotica-kuur voor en legt de boerin uit dat ze de hond tijdelijk zachter voer en een eetlepel honing voor de maaltijd kan geven.

‘Zacht voer? Honing? ’t Moet verdorie niet gekker worden met dat beestenspul.’

De vrouw is amper de deur uit of Doortje komt binnen. ‘Alstublieft, het formulier van de politie. U hoeft alleen even te tekenen. Dan kan ik het op het

bureau in Lichtenvoorde afgeven en dan sturen ze het door naar Doetinchem, zei de agent.'

'En geen haan die er ooit naar kraait, wedden? Ik geef het zelf wel af. Hoe laat is mijn volgende afspraak?'

'U hebt vandaag nog één afspraak staan. Om vijf uur.'

Plichtsgetrouwe Doortje. Ze is de enige die weet van de antivries en hij heeft haar op het hart gedrukt om, als het maandelijkse salarisstrookje haar lief is, daarover te zwijgen als het spreekwoordelijke graf.

Doortjes achterwerk verdwijnt langzaam wiegend uit zijn gezichtsveld. Geïrriteerd verscheurt hij het aangifteformulier.

Ze moeten erover praten, Julia en hij. Als twee volwassenen die ten minste het gezamenlijke belang hebben om drie kinderen voor te bereiden op het leven.

Met een 'even langs het bureau' zwaait hij naar Doortje achter de ontvangstbalie en hij loopt de praktijk uit. De regen deert hem niet, hij houdt van dit onstuimige weer. Hij klimt in zijn zilvergrijze Jeep. Zou ze een ander hebben? Hij heeft altijd gedacht dat je zoiets zou weten op het moment dat het zover was. Maar toen hij het begin dit jaar vermoedde, kwam ze juist weer vaker in de praktijk. Ze toonde interesse in zijn onderzoek en hij meende